

Arrest

nr. 113 092 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid van voogd van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) en om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 maart 2013 een tweede asielaanvraag in. Op 10 april 2013 werd een beslissing genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dat is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 16 juli 1998 en 15 september 2006;
Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten H. S.

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.04.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 12.07.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.10.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 27.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene de taskara van zijn vader dd. 23.08.2003 voorlegt. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene vier foto's van zijn vader in politie-uniform voorlegt. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene een handgeschreven brief van de dorpsoudsten van het dorp Z.) (zonder afgiftedatum) voorlegt waarin bevestigd wordt dat de vader en de broers van betrokkene vermoord zouden zijn en dat het hierdoor moeilijk zou zijn geweest voor betrokkene om in het dorp te blijven. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat het document geen afgiftedatum vermeldt en als zodanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Overwegende dat betrokkene een enveloppe van Bakhtar Speedy Post (zonder verzendings- of ontvangstdatum) voorlegt waarmee de foto's en de taskara van zijn vader in opgestuurd zouden zijn. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat de voogd van betrokkene verklaart dat betrokkene deze enveloppe eind 2012 zou hebben verkregen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene een enveloppe van Bakhtar Speedy Post (zonder verzendings- of ontvangstdatum) voorlegt waarmee de handgeschreven brief van de dorpsoudsten zou in opgestuurd zijn. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat de voogd van betrokkene verklaart dat betrokkene deze enveloppe ongeveer een maand geleden zou hebben ontvangen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn moeder ongeveer acht maanden geleden verhuisd zou zijn naar S. omdat ze de huur van het huis in J. niet meer zou hebben kunnen betalen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verwijst naar zijn eigen taskara, die reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag werd opgestuurd door zijn oom aan moeders kant. Overwegende dat het CGVS de identiteit van betrokkene niet in vraag stelde. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan de Taliban zou vrezen. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via contact met zijn moeder vernomen zou hebben dat hij zeker niet zou mogen terugkeren naar Afghanistan omdat de situatie in S. nog veel te gevaarlijk zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat andere asielzoekers, die ook afkomstig zouden zijn uit S., zouden verteld hebben dat de situatie in S. zeer gevaarlijk zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via het internet gezien zou hebben dat In Chaharahi Ghulam Mohammad (Jalalabad) het gebouw van de veiligheidsdienst vernield zou zijn geweest door een explosie. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

1.2. Op 10 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dat is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan

D. M. M. N.

geboren te M.,

op (...) (2),

van nationaliteit: Belg

verblijvende te (...)
bevel gegeven
de genaamde H. S.
geboren te Z., op (...)
van nationaliteit: Afghanistan,
verblijvende te (...)
binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Overwegende dat betrokkene op 12.07.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.10.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 27.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst Overwegende dat betrokkene op 10.04.2013 een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Op basis van deze beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)."

1.3. Ter zitting erkent de verwerende partij overigens dat het dit bevel is dat door verzoeker en zijn voogd wordt aangevochten en niet een bevel tot terugbrenging dat dateert van december 2012 en met betrekking tot dewelke zij een exceptie van onontvankelijkheid had opgeworpen. De exceptie komt daarmee ook te vervallen, zo stelt zij ter zitting nog.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het middel dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

« Doordat de door verzoekende partij aangebrachte nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werden genomen;

(A) Eerste onderdeel: met betrekking tot art. 51/8 Vreemdelingenwet

Terwijl art. 51/8 Vreemdelingenwet stelt dat de minister of diens gemachtigde beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking kan nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Aangezien een nieuw element in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet dat een nieuw onderzoek van de asielaanvraag rechtvaardigt, betrekking kan hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure tijdens welke de eiseres ze had kunnen aanbrengen maar kan ook bestaan in een nieuw bewijs van een vroegere situatie. (R.v.St. nr. 113.002, 27 november 2002 (X. / Belgische Staat) <http://www.raadvst-consetat.be> (3 september 2003); T.Vreemd. 2003, afl. 2, 126, noot VANHEULE, D.)

Dat, ook al kan worden aangenomen dat de bewijselementen die verzoekende partij had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag geen nieuwe gegevens uitmaken die de administratie verplichten een nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen, toch maakt het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven uit in de zin van art. 51-8 Vreemdelingenwet. (R.v.St. (vakantiekamer) (5e k.) nr. 97.954, 25 juli 2001 A.P.M., 2001 (samenvatting), afl. 7, 166; 3T 2001 (verkort), 614 en <http://jt.larcier.be> (1 juli 2008); Journ. proc. 2001, afl. 419, 20; Rev.dr.étr. 2002 (samenvatting), afl. 119, 481; <http://www.raadvst-consetat.be> (19 september 2001); T.Vreemd. 2001, 330)

Dat, met andere woorden, de nieuwe gegevens bedoeld in art. 51/8 vreemdelingenwet eveneens betrekking kunnen hebben op feiten of situaties die een nieuw bewijs leveren van een vroegere situatie. (Raad Vreemdelingenbetwistingen (3e k.) nr. 85.126, 24 juli 2012 Rev.dr.étr. 2012, afl. 169, 438; <http://www.cce-rvv.be> (22 maart 2013))

Dat inderdaad de problemen van verzoekende partij nog actueel zijn en thans met nieuwe gegevens kunnen worden aangetoond.

Dat verwerende partij evenwel de nieuwe elementen op een incorrecte wijze heeft beoordeeld zodat de bestreden beslissing nietig is.

Dat verwerende partij als dusdanig zelfs niet formeel (expliciet) oordeelt over het "nieuw" karakter van de materieel aangebrachte bewijsmiddelen!

Dat, vooraleer in te gaan op de nieuwe elementen in kwestie, verzoekende partij, thans nog steeds een NBMA, en op het ogenblik van zijn vlucht uit Afghanistan en zijn eerste asielaanvraag in België overigens nog geen 15 jaar was (!) niet ten kwade kan worden geduid dat opgevraagde elementen / bewijsstukken hem niet tijdig bereiken tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag.

Uit het administratief dossier van de eerste asielaanvraag blijkt immers dat het enerzijds, zoals dat begrijpelijk is, heel moeilijk is om contact te krijgen met zijn familie in Afghanistan, dat hij ook verschillende documenten diende op te vragen, en dat hij, blijkens p. 23 van het gehoorverslag van het CGVS voor wat de eerste asielaanvraag betreft, slechts 5 dagen de tijd heeft gekregen om bijkomende bewijs bij te brengen.

Dit is op zijn minst gezegd onrealistisch.

** ***

Welnu, het komt gepast voor de aangebrachte stukken in het kader van de tweede asielaanvraag te bespreken.

Dit dient evenwel op een grondigere manier te gebeuren dan dit werd gedaan door de verwerende partij, die zich kennelijk zonder veel moeite van deze tweede asielaanvraag heeft ontdaan.

De Taskara van zijn vader, (stuk 3)

Dit document is volgens de verwerende partij niet van aard om de eerder genomen weigeringsbeslissing te doen wijzigen.

Echter, het is frappant dat verwerende partij de Taskara van vader afwijst als zijnde "niet essentieel" om de tussengekomen eerste asielweigerings beslissing te veranderen, daar waar zij blijkens het ontvangstbewijs van het document (stuk 7), het document omschrijft als: Taskara van betrokkene zijn vader. Nummer: 646383; afgiftedatum 01.06.1382 (23.08.2003); door: het district Surkhrod.

Verzoekende partij herinnert er eerstens aan dat tijdens de eerste asielaanvraag zijn identiteit niet in twijfel werd gesteld. Zijn Taskara werd met andere woorden aanvaard: (stuk 8) cf. p. 2 weigeringsbeslissing eerste asielaanvraag: de door U neergelegd Taskara ... is een indicatie van uw identiteit en dit is een gegeven dat hier niet wordt betwist.¹⁾

De Taskara van vader is dan wel degelijk van belang.

De respectievelijke Taskara's van vader en zoon hebben in combinatie met mekaar een bijkomende bewijswaarde, in die zin dat ze de identiteit (én de beeltenis) van de vader bijkomend bewijzen, nu de verwerende partij blijkens samenlezing van het ontvangstbewijs enerzijds en de bestreden beslissing dd. 10.04 jl. anderzijds, de echtheid van de Taskara van vader ook niet betwist. (!)

Indien verwerende partij de echtheid van deze Taskara van vader had willen betwisten, had zij dit dienen te doen binnen het kader van haar prima facie beoordelingsmarge nopens de tweede asielaanvraag.

Zij heeft dit niet gedaan. De Taskara is m.a.w. aanvaard en heeft principieel waarde van bewijs in rechte, net zoals de Taskara van verzoekende partij zelf in eerdere asielaanvraag werd aanvaard.

De afgiftedatum van dit document van vader situeert zich volgens het ontvangstbewijs overigens ook in 2003, zodat, terecht, geen gesolliciteerd karakter weerhouden kan worden.

Welnu, op de Taskara van vader, komt, behoudens de identiteitsinformatie, ook een foto voor.

Nu de verwerende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij de Taskara naar echtheid betwist, blijkt ook dat zij deze identiteitsfoto heeft aanvaard.

Deze foto dient minstens in het kader van haar beoordelingsbevoegdheid, vergeleken te worden met de vier foto's die verzoeker bijkomend heeft neergelegd ter staving van zijn tweede asielaanvraag, als zijnde nieuwe elementen die thans in staat zijn een bestaande toestand te bewijzen. Dit wordt onder punt (2) verder toegelicht.

Er is dus wel degelijk sprake van een nieuw element.

Er is minstens sprake van een gebrekkige motivering, want door bij de beoordeling van een tweede asielaanvraag te verwijzen naar de eerste asielaanvraag (dat er toen geen geloof werd gehecht aan de motieven) er geen kan sprake zijn van een adequate motivering aangezien de tweede asielaanvraag verschillend is van de eerste en gebaseerd is op nieuwe elementen. De motivering van de tweede asielweigerings beslissing zegt niet waarom de nieuwe elementen op zichzelf en los van de eerste asielweigerings beslissing ongeloofwaardig zouden zijn. (R.v.St. nr. 148.044, 8 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T.Vreemd. 2005, afl. 4, 376.)

(2) De vier foto's van zijn vader in politie uniform (stuk 4)

Deze foto's geven volgens de verwerende partij geen aanduiding van plaats, tijd gelegenheid of verwantschap.

Echter: verwerende partij schendt haar prima facie beoordelingsmarge door deze foto's niet te vergelijken met de foto van de vader van verzoekende partij, zoals deze voorkomt op de Taskara.

De Raad zal vaststellen dat de gelijkenis tussen de persoon op de Taskara en de aangeduide personen op de foto's treffend is.

Wat de verwerende partij eveneens niet nagaat, hetgeen toch van een zorgvuldige overheid mag verwacht worden, is deze foto's effectief te toetsen aan de realiteit en deze te beoordelen in het licht van de eerste asielaanvraag van verzoeker, t.t.z., na te gaan in welke mate deze foto's van enige dan wel gener waarde kunnen zijn de eerste weigeringsbelissing nopens de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus te wijzigen.

Aan deze prima facie beoordeling komt de verwerende partij zelfs helemaal niet! De foto's worden in hun geheel, doch ten onrechte afgeschreven als ter zake niet dienend.

Nochtans, niet alleen is de gelijkenis tussen de Taskara van vader en de persoon in de foto's zeer overeenstemmend: de persoon in kwestie draagt ook een uniform dat zonder enige twijfel overeenstemt met het camouflage- uniform van de Afghan National Police, (zie: <http://domhvd.wordpress.com/2010/Q8/Q6/new-afghan%20cellated-DatternAI>)

Voor een extensieve uiteenzetting over de gedragen uniformen in Afghanistan, verwijst verzoekende partij nog naar: <http://camopedia.org/index.php?title=Afghanistan>.

Een detail van kwestieus camouflage uniform (in kleur) wordt nog beschreven op de website: <http://oefoif.forumotion.net/tl403-afghan-uniforms-find-a-new-home/> Verzoekende partij laat in stuk 10 van deze laatste website een camouflage uniform van de Afghan National Police zien.

Het is in verhouding tot de door verzoekende partij ingeroepen vrees onthutsend dat de verwerende partij deze foto's afschrijft als foto's die "zijn wat zij ze zijn: foto's van een aantal personen zonder aanduiding van plaats, tijd, gelegenheid of verwantschap".

Dat is manifest onjuist: onder die "aantal personen" bevindt zich duidelijk de vader van verzoekende partij, de foto's zijn dus zeker te kaderen voor wat betreft "verwantschap", maar ook voor wat betreft de "plaats" en de "gelegenheid", gezien een kort nazicht uit de hoger geciteerde web-informatie leert, dat deze uniformen worden gedragen door de Afghaanse Nationale Politie (nl. uniform met de camouflagekleuren)

Bovendien ziet men op een foto ook een legerjeep met tweemaal een Afghaanse vlag (met de kleuren zwart rood en groen).

Verzoekende partij voegt daarom ook een kleurenkopie van de foto's bij.

Verzoekende partij concludeert dan ook terecht dat de verwerende partij niet alleen haar prima facie beoordelingsmarge manifest langs zich neerlegt; ook de motivering van de beslissing zelf is onmiskenbaar onjuist, en derhalve gebrekkig.

Verzoekende partij herinnert er dan ook nogmaals aan dat de verwerende partij in het kader van de tweede asielaanvraag ook bij het nagaan van de relevantie van de feiten rekening dient te houden met wat in de eerste asielaanvraag reeds naar voren werd gebracht. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 40.136, 15 maart 2010 <http://www.cce-rvv.be> (4 november 2010); T.Vreemd. 2010 (samenvatting), afl. 3, 266, noot -)

(3) De handgeschreven brief van de 'dorpsoudsten' van het dorp 'Zombad' (stukken Sa +5b)

Dit stuk (waarvan ook een door verzoekende partij bekomen 'voor eensluidend verklaarde vertaling' voorligt), heeft volgens de verwerende partij een gesolliciteerd karakter.

De verwerende partij stempelt dit stuk af als een handgeschreven brief van de dorpsoudsten.

De stempel op het document, vermeldt nochtans dat het stuk werd bestempeld door de Onafhankelijke Dienst van de Plaatselijke Autoriteiten - Departemen Financiën- en Administraties - Provincie Nangharar - District Surkh Rod).

Het gaat om dus een geofficialiseerd document, na opstelling, bestempeld door de Onafhankelijke Dienst van de Plaatselijke Autoriteiten.

Het vermeend "weinig officieel" karakter van dit document, als ook het vermeend "gesolliciteerd" karakter ervan worden door verzoekende partij ten stelligste betwist.

In die zin blijkt ook uit het ontvangstbewijs (stuk 7) dat dit overtuigingsstuk niet afdoende naar echtheid en objectiviteit werd onderzocht.

Het ontvangstbewijs van DVZ vermeldt enkel: "Handgeschreven brief van de dorpsoudsten van het dorp Zolmbad", terwijl het bovenstaande aantoon dat het wel over meer gaat dan dat: het is een handgeschreven brief, gericht aan het districtshoofd, dewelke daarna geofficialiseerd werd.

Verzoekende partij, die zijn land overigens verliet toen hij nog geen 15 jaar oud was, stelt zich overigens terecht de vraag waarom derwijze geen bestaande toestand zou kunnen of mogen bewezen worden (?).

Dan heeft bijvoorbeeld, naar analogie, in een geformaliseerd land als België elk handgeschreven medisch attest van een geneesheer of specialist met betrekking tot het attesteren van een arbeidsongeschiktheid ook totaal geen waarde, quod uiteraard non.

De stelling van verwerende partij is dan ook bijzonder kort door de bocht.

Dat het stuk geen bewijswaarde zou hebben, is blijkens de bestreden beslissing alleszins niet overtuigend (materieel) gemotiveerd, temeer nu uit de Inhoud van het stuk (voor eensluidend vertaald) blijkt:

"Aan de autoriteiten van het district Surkh Rod in de Provincie Nangharar.

Wij inwoners van het Dorp Zalam Abad in het district Surkh Rod, bevestigen dat de vader van S, de zoon van JG, samen met zijn broer vermoord zijn. En omwille van de vijandschap het verblijven in het dorp was niet zonder gevaar en bevestigen dat.

Geacht Districtshoofd, Ik, MMS, de zoon van AM, het Dorpshoofd van het District Surkh Rod, bevestig dat S, de zoon van JG, omwille van het gevaar dat voor hem hier is niet kan verblijven in het dorp".

Verwerende partij maakt met betrekking tot dit stuk overigens ook nog een zeer paradoxale, en dus inconsistente beoordeling: zij stelt vast dat het stuk geen datum heeft, en vermag daar klaarblijkelijk uit af te leiden dat het stuk in het nadeel van de verzoekende partij dient te worden geïnterpreteerd. Waarom? Op welk feit baseert verwerende partij zich om haar beslissing ongefundeerd te staven?

De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt minstens zeer gebrekkig, en derhalve incorrect.

Verzoekende partij zal, voor wat de situering van de ontvangst van de brief in de tijd, hieronder trouwens nog een en ander weerleggen onder punt (4).

(41 De enveloppen van Bakhtar Speedy Post. (!!)

Deze stukken geven volgens de verwerende partij geen uitsluitsel over de verzendingsdatum of over de inhoud.

Wat deze stukken betreft dient benadrukt te worden dat deze enveloppen ook geen postzegel vertonen, De verwerende partij had dit minstens in het kader van haar prima facie beoordelingsbevoegdheid moeten opmerken en er verzoekende partij mee confronteren.

Op het ogenblik van de tweede asielaanvraag kon verzoekende partij niet weten dat hij ook de verzendbewijzen diende aan te brengen. Minstens had verwerende partij hem de kans moeten geven om dit te doen alvorens de bestreden beslissing te nemen,

Dit heeft zij niet gedaan.

Verwerende partij heeft de enveloppen onvoldoende onderzocht, en verzoekende partij slechts geconfronteerd met een negatieve beslissing, en zonder de mogelijkheid te bieden dit bewijs aan te brengen.

Uiteraard was en is verzoeker in de mogelijkheid het gevraagde bewijs bij te brengen, want "uit zichzelf" zijn deze omslagen uiteraard niet uit Afghanistan naar België gekomen.

De enveloppen van Bakhtar Speedy Post zijn IN een zending van DHL FLYER naar België overgebracht, nadat deze eerst in het internationaal sorteercentrum te PESHAWAR in Pakistan waren aangekomen en klaargemaakt werden voor internationale verzending.

Verzoekende partij legt thans dan ook de verzendbewijzen van DHL voor. (stukken 9 a + b)

Uit de verzendbewijzen blijkt dat verzoekende partij kan aantonen dat, buiten het feit dat verwerende partij haar prima facie beoordelingsmarge en haar materiële motiveringsplicht heeft geschonden, de verklaringen omtrent het bekomen van deze stukken waar zijn.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat de voogd van verzoekende partij heeft verklaard dat de "brief van de dorpsoudsten" een maand geleden (i.e, maart 2013) zou hebben ontvangen.

Het blijkt inderdaad (stuk 9a) dat het stuk werd verzonden op 8 maart 2013, en dus enkele dagen op het juiste adres van verzoekende partij (zijnde zijn huidige verblijfplaats in EEKLO) is aangekomen, (vgl. adres op de verzendbrief).

Verzoeker kan met het tweede verzendbewijs (stuk 9b), ook de stelling van verwerende partij weerleggen alwaar zij stelt dat verzoekende partij niet zou kunnen bewijzen dat hij de enveloppen met daarin de foto's en de Taskara van zijn vader heeft ontvangen eind 2012.

Het verzendbewijs van DHL vermeldt dat het stuk werd verzonden 23 november 2012, naar het voormalig adres van verzoekende partij te HOUTHALEN-HELCHTEREN, aldaar afgestempeld op 26.11.2012.

Verzoekende partij slaagt dus wel in het leveren van het bewijs van datgene wat hem, blijkbaar zonder enig verder onderzoek vanwege de verwerende partij, of zonder enige verdere vraag tot het bijbrengen van het bewijs - dat er wel degelijk was en is - werd verweten en door hem niet werd bijgebracht (omdat hij het niet wist, maar wel het wel had)

Nochtans mag van een zorgvuldige overheid ten overstaan van een minderjarige asielzoeker, meer zorgvuldigheid verwacht worden,,.

Ook een tweede asielaanvraag is geen bandwerk-formaliteit, maar een individuele benadering vereisende bestuurshandeling die, gelet op het persoonlijke karakter, zeker

ten overstaan van een minderjarige, met de grootste omzichtigheid moet worden benaderd.

{nota bene: de eerste asielaanvraag werd geweigerd op 29.10.2012, hetgeen betekent dat bij ontvangst van het stuk eind november 2012 ("ingekomen 26 nov 2012") het praktisch niet meer haalbaar was op grond van deze stukken hoger beroep aan te tekenen tegen de eerste weigeringsbeslissing met het nieuwe bewijs, dat nog moest vertaald en onderzocht worden, en verwerkt in een verzoekschrift hoger beroep, dit alles binnen de wettelijke vervalttermijn van 30 dagen na de bestreden beslissing).

De drie voorgelegd enveloppen tonen aan dat verzoekende partij ook minstens 3 maal verhuisd is van opvangplaats, wat het verkrijgen van de gevraagde indo ook niet altijd even praktisch makkelijk maakt.

f51 Tenslotte, de verklaringen van verzoekende partij die ertoe strekken aan te duiden dat zijn veiligheid nog steeds niet kan worden gegarandeerd in zijn land / streek van herkomst.

*de verhuis van moeder terug naar Surkh rod acht de verwerende partij niet bewezen.

Echter: de verklaring van verzoeker dient weldegelijk aangenomen te worden.

De moeder van verzoekende partij is terug van Jalalabad naar de geboortestreek van verzoekende partij verhuisd omdat zij de huur niet meer kon betalen in Jalalabad.

Er is geen reden om aan te nemen dat zij niet naar haar voormalige verblijfplaats zou zijn verhuisd waar de familie van verzoekende partij nog banden had.

Immers, de problemen die aan de basis liggen van de eerste en tweede asielaanvraag van verzoeker doen zich niet voor in Surkh Rod maar in Jalalabad, de plaats waar de vader van verzoeker destijds de dreigbrief ontving, en tevens de plaats waar deze tezamen met broers van verzoekende partij het leven liet na een bomexplosie.

Het is des te aannemelijker dat de moeder van verzoekende partij zou zijn terug gekeerd naar Surkh Rod, en al zeker wanneer zij de huur niet meer kon betalen.

Bovendien blijkt dit ook uit de enveloppen die verwerende partij te zien kreeg, maar niet ter dege heeft onderzocht (cf. infra).

De afzender staat namelijk op de enveloppe vermeld: FM uit "Surkhroad". (stuk 6)

Ook de brief van het dorpshoofd, afgestempeld door de districtsraad, is afkomstig uit Surkh Rod. (stuk 5 a+b)

Het spreekt voor zich dat, indien verzoeker terug zou moeten keren naar Afghanistan, hij, zeker als minderjarige, niet zomaar zal beslissing waar hij kan verblijven.

In Surkhrod kan geen veiligheid geboden worden.

Deze is gelegen in de onveilige Nangharar provincie .

Ook in Jalalabad, plaats waar verzoekende partij uit gevlucht is om wllie van de vrees voor zijn leven, veiligheid, fysieke en psychische integriteit, is geen veilig onderkomen voor verzoekende partij te garanderen.

Het dient wel bewezen geacht te worden dat de moeder terug in Surkhrod woont, minstens is het tegendeel niet aannemelijk, zodat de bestreden beslissing op dit dan ook niet correct overkomt, minstens gebrekkig is gemotiveerd, gelet op het bovenstaande.

Alleszins is bewezen dat de minderjarige verzoekende partij niet naar zijn streek van herkomst noch naar Surkhrod, noch naar Jalalabad terug kan.

Verzoekende partij licht dit verder toe aan de hand van de laatste twee foutief geapprecieerde elementen uit de bestreden weigeringsbeslissing, met name daar waar de verwerende partij meent te kunnen stellen - zonder enige aanleiding, noch onderzoek van harentwege - dat de situatie zowel in Surkhrod, als in Jalalabad, niet onveilig zou zijn, quod non,

*de situatie in Surkhrod wordt niet gevaarlijk bevonden bij gebrek aan bewijs.

Echter: verwerende partij ziet hier kennelijk over het hoofd dat objectieve bronnen het erover eens zijn dat het betreffend district, gelegen in de gevaarlijke Nangharar provincie, niet kan worden bestempeld als zijnde veilig.

Vooreerst klaagt verzoekende partij de aangenomen houding / positie van de verwerende partij aan.

Het is zo dat het naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag klaarblijkelijk volstond te verwijzen naar de streken in zijn land van herkomst, die vervolgens door het CGVS werden beoordeeld op hun veiligheid, aan de hand van een resem veiligheidsrapporten.

Tot zijn verbazing moet verzoekende partij nu vaststellen, er vanuit gaande dat de verwerende partij opnieuw zijn verklaringen, minstens in het kader van de prima facie beoordeling, zou toetsen aan de actuele veiligheidssituatie,

Niets is minder waar!

Plots wordt van verzoeker verwacht zelf een uiteenzetting bij te brengen over de veiligheidssituatie in Surkhrod en Jalalabad.

Dit is bezwaarlijk een consequente houding te noemen in hoofde van Het Bestuur...

Van de beoordelende Overheid, die gespecialiseerde medewerkers inzet om de (tweede) asielaanvraag te beoordelen, mag verwacht worden dat zij minstens op de hoogte zijn van de actualiteit, om vervolgens hun beslissing met recht en ede te nemen.

De bomexplosie waarvan sprake, dateerde slechts van eind maart! Cf, infra...

De verklaringen van verzoeker, en waarbij hij dus zelf terecht aangeeft dat de situatie in zijn streek van herkomst, Surkhrod resp. Jalalabad niet veilig is. wordt evenwel simpelweg afgedaan als zijnde "niet bewezen", en zonder dat de verwerende partij ook nog maar de verklaring omtrent de aanslag op het gebouw van de veiligheidsdienst, prima facie nagaat, gezien haar weigeringsbeslissing gepaard zal gaan met een verwijderingsmaatregel die art. 3 EVRM in het gedrang zal brengen, en waarvan de toetsingscriteria aan art. 48/4 Vreemdelingenwet gelijklopend zijn!!!

De houding van verwerende partij is des te vreemder daar uit het geheel van het administratief dossier naar aanleiding van de beoordeling van de eerste asielaanvraag voor het CGVS, onder de informatie omtrent de veiligheid in Afghanistan, met een apart rapport over Jalalabad wel degelijk blijkt dat de situatie voor verzoekende partij onveilig is!

Verzoekende partij verwijst dus in eerste instantie naar het administratief dossier van verwerende partij naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, waar onder Subject Related Briefing "Afghanistan" Deel 1 Beschrijving van het Conflict blijkt (HESSELS en VANDEKERCKHOVE 15 juni 2012, 42 p.) dat er geregeld sprake is van zelfmoordaanslagen, complexe aanslagen, gerichte aanvallen, enz. enz.

Zo is het bijvoorbeeld onthutsend vast te stellen dat verwerende partij op geen enkel moment rekening houdt, zelfs niet naar aanleiding van de tweede asielaanvraag, wanneer één en ander bijkomend wordt bewezen, dat verzoekende partij inderdaad zijn eerste asielaanvraag deed op een ogenblik (juli 2011) dat de hoogste pieken worden gemeten inzake veiligheidsincidenten in Afghanistan, en dat 2011 het jaar is met de zwaarste tol aan burgerslachtoffers in Afghanistan (zie resp. grafiek p. 18/42 en p. 19/42 in het Subject Related Briefing "Afghanistan" Deel 1 Beschrijving van het Conflict)

Uit p. 23/42 van het eigenste document voor Het Bestuur blijkt dat op het ogenblik dat verzoeker vluchtte uit Afghanistan, de situatie in Nangharar inderdaad zeer onveilig was, ja zelfs enorm toegenomen in gevaar.

De kaarten gepubliceerd op pp. 25 tot 29/42, weergevend het gevaar ook in Nangharar en gepubliceerd in juli 2011 (!!!) spreken boekdelen.

Er kan dan ook geen discussie over bestaan dat aangetoond is dat verzoekende partij zijn land is ontvlucht op het ogenblik dat het veiligheidsrisico zelden zo hoog was in Afghanistan.

Dat blijkt ook uit Subject Related Briefing "Afghanistan" Deel 2: Regionale Analyse (VANDEKERCKHOVE en PIL, 30 p.), dat met betrekking tot Nangharar (pp. 15 t.e.m. 17/30 (tevens gevoegd aan het administratief dossier) stelt:

- de bewuste bomaanslag op de bank op de Kabui Bank waarbij 40 doden vielen;
- UNAMA beschouwt Nangharar (samen met Kunar) als een provincie waar de toestand qua burgerslachtoffers erg is verslechterd

Dit toont aan dat destijds de toestand voor verzoeker zeer ongunstig was.

Is deze toestand nu nog ongunstig: ja.

Verzoekende partij haalt aan dat de situatie in Surkhrod nog steeds gevaarlijk is.

Werd dit geverifieerd door de verwerende partij: neen.

Kort nazicht van het recentste nieuws bericht over Nangharar, met inbegrip van Surkh Rod (zie: [http://www.longwariournai.org/archive5/2013/05/isaf targets insurg.php](http://www.longwariournai.org/archive5/2013/05/isaf%20targets%20insurge.php) - stuk 11) leert trouwens dat de terreur van de Taliban nog steeds niet gedaan is.

Gelet op invulling van het begrip "nieuw element" is zelfs een kleine prima facie beoordeling van deze verklaring van verzoekende partij teveel gevraagd voor de verwerende partij.

Verwijzend naar een recent artikel van 8 mei 2013 op: (zie volledig artikel op: <http://rrubio.live.haverford.edu/aqsi/aggregator/sources/l/>)

"Al Qaeda in Nangharar

Ai Qaeda and allied Pakistani terror groups such as Lashkar-e-Taiba, Lashkar-e-Islam> the Movement of the Taliban in Pakistan, the Haqqani Network, and the al Qaeda-linked Hizb-i-Islami Khalis all maintain a presence in Nangharar province, according to an investigation by The Long War Journal. The presence of terror cells has been detected in the districts of Achin, Bati Kowt, Behsud, Chaparhar, Dara Noor, Deh Bala, Hisarak, Jalalabad, Khogyani, Nazyan, Pachir wa Agam, Sherzad, Shinwar, and Surkh Rod, or 14 of Nangharar's 22 districts

Verzoekende partij kan verwees hierboven slechts naar het recentste nieuwsbericht dat zij vond, maar het spreekt voor zich dat overige nieuwsberichten ook legio op het internet te vinden zijn.

Verzoekende partij verwijst ook nog verwijzen (stuk 12) de beleidsnota van de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van dd. 11 oktober 2010 "Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers", en dewelke tot op heden niet werd opgeheven noch gewijzigd, waardoor zij nog steeds van toepassing is,

Uit de kwestieuze beleidsnota blijkt dat, en nu er geen betwisting is dat verzoekende partij afkomstig is uit de Nangharar Provincie, de mogelijkheid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus

toegelaten is aan Afghaanse asielzoekers komende uit de Nangharar Provincie, en meer bepaald, komende uit heel de provincie.

Ook voor wat de verklaringen van verzoekende partij over de veiligheid in Jalalabad betreft, volstaat eenvoudig nazicht via recente nieuwsbronnen:

Ten eenvoudige bewijze van de verklaringen naar die mede heeft geleid tot de bestreden beslissing, bewijst verzoekende partij, middels eenvoudig nazicht:

- AlJazeera.com, 26 maart 2013; "Afghan police killed in suicide bombings" (Jalalabad) (bron:

<http://www.aljazeera.com/news/asia/2013/03/2013326333054390.html>)

- World Ein News, 26 maart 2013: "Suicide bombers attack police base in Afghanistan" (Jalalabad) (bron: <http://world.einnews.com/news/jalalabad>)

Daarnaast houdt geweld ook thans niet op te bestaan in Jalalabad:

- Press TV, 13 april 2013: "Taliban behind attack on US base in east Afghanistan" (Jalalabad) (bron: <http://www.presstv.ir/detail/2013/04/13/298032/taliban-behind-rocket-attack-on-us-base/>)

- World Ein News, 19 april 2013: "Five Arrested In Afghanistan For Alleged Suicide- Bombing Plot" (Jalalabad) (bron: <http://world.einnews.com/news/jalalabad>)

- De Telegraaf, 27 april 2013: "Taliban kondigt lenteoffensief aan " (Jalalabad) (bron: http://www.telegraaf.nl/buitenland/21519931/lenteoffensief_Taliban.html)

- The Times of India, 6 mei 2013: "Afghan-Pakistani clashes flare for second time in days over porous border" (Jalalabad) (bron:

http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-05-06/pakistan/39063583_I__pakistani-taliban-afghan-troops-afghanistan)

* * *

Nu verzoekende partij de verschillende componenten van de bestreden weigeringsbeslissing heeft besproken meent hij nog het volgende te kunnen opmerken.

Het is vooreerst opvallend dat verwerende partij nergens stelt dat "verzoekende partij deze elementen eerder had kunnen bijbrengen", hetgeen gemakkelijker zou zijn de argumenten van de weigeringsbeslissing te toetsen aan de wettelijke definitie en de daar rond ontstane rechtspraak en rechtsleer.

De Raad heeft er al er vaak op gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens kan nagaan of deze gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c)).

Een nieuw bewijs van een reeds bestaande situatie vormt een nieuw element (R.v.St. nr. 78.721, 11 februari 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (9 september 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 30.)

En verzoekende partij brengt, zo blijkt, wel elementen naar voren die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals uit de memorie van toelichting blijkt, kunnen deze elementen op het eerste gezicht worden beschouwd als ziende nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 165.469, 1 december 2006 T.Vreemd. 2007 (samenvatting), afl. 4, 269; T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 1, 59)

Ten tweede, enerzijds, en naar de inhoud weigert verwerende partij de bijgebrachte nieuwe elementen in hun geheel te beoordelen, hetgeen toch minstens van haar mag verwacht worden in het kader van haar zeer summier maar effectief onderzoek.

Anderzijds, en naast hetgeen reeds hoger werd bekritiseerd m.b.t. tot de nieuwe elementen elk afzonderlijk: in de bestreden beslissing wordt door de verwerende partij ook uitspraak gedaan over de inhoud van de kwestieuze stukken op een manier die de prima facie toetsing te buiten gaat.

Verwerende partij heeft zich ten derde ook, door de koppeling van de inhoud van inzonderheid de Taskara van de vader, de foto's en de brief van het dorps hoofd, met stempel van de districtsraad, aan de inhoud van de vorige asielprocedure, niet beperkt tot een onderzoek van het nieuwe karakter van het voorgelegde element, maar de inhoud ervan heeft beoordeeld op een wijze die de bevoegdheid die hem door artikel 51/8 vreemdelingenwet is verleend te buiten gaat. (zie ook in die zin: Raad Vreemdelingenbetwistingen (3e k.) nr. 82,032, 31 mei 2012 Rev.dr.étr. 2012, afl. 168, 302; <http://www.cce-rvv.be> (2 november 2012))

Door tevens nieuwe gegevens [hoe kort ook, bijvoorbeeld voor wat betreft de Taskara van vader] te beoordelen ten opzichte van de criteria van het Verdrag van Genève 28 juli 1951 of door ze als ongeloofwaardig te beoordelen, heeft de minister deze gegevens in aanmerking genomen en kon hij, na afloop van dit onderzoek, art. 51/8 Vreemdelingenwet niet meer toepassen, maar diende hij over de asielaanvragen uitspraak te doen krachtens art. 52 van de voornoemde wet. (R.v.St. (11e k.) nr. 88.870, 11 juli 2000 <http://www.raadvst-consetat.be> (28 augustus 2001); A.P.M. 2000 (samenvatting), 14

(B) Tweede onderdeel: met betrekking tot de schending van art. 62 Vreemdelingenwet; artt 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel

Terwijl art. 62 Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed;

Dat art. 2 van de wet van die wet stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.",

Dat de verwerende partij haar verplichting tot formele motivering heeft geschonden in de mate dat zij minstens prima facie moest onderzoeken of de vordering niet gegrond was op nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet teneinde te worden erkend als vluchteling of indien de vordering niet gegrond was op elementen die zouden kunnen leiden tot de toepassing van de subsidiaire bescherming. Op dit laatste punt blijft de motivering in gebreke. (R.v.St. nr. 165.110, 24 november 2006 Rev.dr.étr. 2006, afl. 140, 552; T.Vreemd. 2007 (samenvatting), afl. 4, 269)

Dat inzonderheid met betrekking tot de Taskara van vader, de 4 foto's en de brief met stempel van de districtsraad, niet expressis verbis wordt gesteld dat het niet over nieuwe elementen zou gaan, hetgeen nochtans vereist is blijkens art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Dat art. 3 van diezelfde wet van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."}

Dat, met andere woorden, de materiële motiveringsplicht inhoudt dat de beslissing van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd, (zie ook: P. DE VROEDE, Inleiding tot het recht, Mechelen, Kluwer, 2007, 397);

Dat hoger sub (A) werd aangetoond dat de bestreden beslissing principieel inhoudelijk niet in overeenstemming met art. 51/8 Vreemdelingenwet, zodat de motivering, voor zover deze formeel al aan het wettelijk vereiste voldoet materieel gebrekkig voorkomt.

Dat zoals hoger reeds aangehaald per aparte bespreking van de bijgebrachte nieuwe elementen, waaruit de ernst blijkt, een summiere motivering niet afdoende is. (zie ook: R.v.St. nr. 69.708, 20 november 1997 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); T.Vreemd. 1997, 401.)

Dat verwerende partij niet doeltreffend geoordeeld heeft of de nieuwe elementen aangevoerd door de eiseres ernstige aanwijzingen vormden voor een gegronde vrees voor vervolgingen. (R.v.St. nr. 67.455, 9 juli 1997 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.étr. 1997, 234; T.Vreemd. 1997, 392.)

Dat bovendien de formele motiveringsverplichting ertoe strekt om de verzoekende partij een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat deze, ten aanzien van die motieven, instaat is om met kennis van zaken voor zijn rechten op te komen, en derhalve dat deze motivering afdoend is.

Dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt of de Dienst Vreemdelingenzaken de bijkomende stukken afdoende, zelfs prima facie en in onderling verband, heeft onderzocht.

Dat zij nochtans nergens formeel de echtheid van deze nieuwe elementen ervan niet in vraag stelt.

Dat de verwerende partij ook niet zorgvuldig het individueel karakter van deze tweede asielaanvraag heeft beoordeeld.

Dat tenslotte, door voor het overige, bij de beoordeling van een tweede asielaanvraag te verwijzen naar de eerste asielaanvraag (dat er toen geen geloof werd gehecht aan de motieven) er geen kan sprake zijn van een adequate motivering aangezien de tweede asielaanvraag verschillend is van de eerste en gebaseerd is op nieuwe elementen. De motivering van de tweede asielweigering zegt niet waarom de nieuwe elementen op zichzelf en los van de eerste asielweigering ongeloofwaardig zouden zijn, (R.v.St. nr. 148,044, 8 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005, afl. 4, 376.)

* *

Dat het middel ernstig is."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de bestreden beslissing -met als opschrift weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag- wordt verwezen naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, worden alle door verzoeker bijgebrachte elementen stuk per stuk besproken en wordt uiteengezet om welke reden deze niet voldoen. Verzoeker die in zijn verzoekschrift duidelijk blijkt geeft van zijn kennis van de inhoud en de draagwijdte van artikel 51/8 toont niet aan dat ter zake niet zou zijn voldaan aan de schending van de formele motiveringsplicht. Zijn algemene standpunt dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd, volstaat niet om een schending aannemelijk te maken. Zijn grief dat niet *expressis verbis* wordt gesteld dat de taskara van de vader, de 4 foto's en de brief met stempel van de districtsraad geen nieuwe elementen zijn, doet daaraan geen afbreuk. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalde immers dat *"de minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen"*.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt misschien niet expliciet doch zeker onmiskenbaar waarom de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen door de verwerende partij worden afgedaan als zijnde geen ernstige aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Aangezien, verder, de voormelde bepaling van toepassing is op een tweede of volgende asielaanvraag, kon de verwerende partij, in weerwil van wat verzoeker wilt laten gelden, wel degelijk verwijzen naar de beslissing inzake zijn eerdere

asielaanvraag en onderzoeken of hij in verhouding tot deze vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan zoals voormeld te meer nu, zoals reeds gesteld, deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Waar verzoeker ten slotte betoogt dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat de echtheid van de nieuwe elementen formeel niet in vraag wordt gesteld, is de Raad van oordeel dat dit niet noodzakelijk is indien het nieuwe element om een andere reden niet aan de voorwaarden voldoet om een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uit te maken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet aangetoond.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers eerste asielaanvraag resulteerde in een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012. Deze beslissing was in essentie ingegeven door de overwegingen dat verzoeker die zijn relaas had gestoeld op het feit dat zijn vader werkzaam was als politieagent, bedreigd werd door de taliban en omkwam bij een aanslag op de Kabul bank, slechts zeer vage verklaringen aflegde over de werkzaamheden van zijn vader, de dreigbrief en, in het algemeen, het gevaar dat hij zou lopen in Afghanistan. Samengenomen met de vaststelling dat verzoeker, ondanks het feit dat hij nog contact zou hebben met zijn familie in zijn land van herkomst, niet meer had geïnformeerd naar de actuele stand van zaken aldaar en het feit dat hij niet aangaf persoonlijk geviséerd te worden door de taliban, leidde dit de commissaris-generaal tot het oordeel dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk was gemaakt. Verder bleek de commissaris-generaal van oordeel dat de veiligheidssituatie in Jalalabad, alwaar hij verklaarde vandaan te komen en waar zijn moeder en zussen ook wonen, niet van die aard was om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Bij zijn tweede asielaanvraag bracht verzoeker de volgende documenten aan: de taskara van zijn vader, vier foto's van zijn vader in politie-uniform, een handgeschreven brief van de dorpsoudsten van het dorp Zolmbad zonder datum, een envelop van Bakhtar Speedy Post waarmee de foto's en de taskara van zijn vader werden opgestuurd en een envelop van Bakhtar Speedy Post waarmee de handgeschreven brief van de dorpsoudsten werd opgestuurd.

Uit het administratief dossier blijkt dat over de taskara en de foto's door de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende wordt genoteerd met betrekking tot de verklaring die verzoeker aflegde: *"Taskara van betrokkene zijn vader Nummer [...] Afgifte datum: [...] Door: het district Surkhrod."* en *"Vier foto's van betrokkene zijn vader, in politie-uniform. Betrokkene verklaart dat hij niet weer wanneer deze foto's zijn genomen."*

Verzoeker gevraagd of er een specifieke reden was waarom hij de documenten voorlegt, antwoordde het volgende:

"Het CGVS heeft gezegd dat mijn taskara niet voldoende is om mijn verhaal te bevestigen. [...]. Met de foto's van mijn vader wil ik bewijzen dat mijn vader politieagent was, zoals ik heb verklaard bij het CGVS."

Verzoeker betoogt in wezen dat de taskara van zijn vader niet naar echtheid wordt betwist door de verwerende partij, de foto erop had moeten vergeleken worden met de vier foto's waarop zijn vader in politie-uniform afgebeeld werd, om tot de conclusie te komen dat de gelijkenis treffend is. Verder stelt hij dat de persoon op de foto die hij aanduidt als zijn vader een uniform draagt dat overeenkomt met het camouflage-uniform van de Afghan National Police. Hij verwijst naar informatie op het internet die dat zou bevestigen, stelt dat er ook nog een legerjeep te zien is en komt tot de vaststelling dat het dus onthutsend is dat de verwerende partij de foto's omschrijft als foto's die zijn wat ze zijn: foto's van een aantal personen zonder aanduiding van plaats, tijd, gelegenheid of verwantschap.

Verzoeker kan niet worden gevolgd: in de mate dat uit een vergelijking van de taskara van verzoekers vader en de personen afgebeeld op de foto's al zou kunnen afgeleid worden dat verzoekers vader in een politie-uniform tussen andere mensen in politie-uniform staat met een Afghaanse vlag op de achtergrond, dan blijkt hieruit nog niet op welk moment deze foto's genomen zijn, in welke omstandigheden en op welke plaats precies. Gezien het feit dat naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat verzoeker onaannemelijk vaag was over de werkzaamheden van zijn vader als politieagent - zo ook wat zijn uniform betrof - , gelet op het feit dat verzoeker zelf aangaf niet te weten wanneer de foto's werden genomen en gelet op het ontbreken van enige indicatie van tijd, plaats en gelegenheid, zodat niet kan worden gegarandeerd dat de foto's niet in scène zouden zijn gezet, zijn noch de taskara en de foto's op zich, noch deze documenten in hun onderlinge samenhang van aard zijn te bewijzen dat verzoekers vader politieagent was. Dat geen verwantschap zou blijken, kan dan ook als een overtollig motief worden aangemerkt, zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens kan nagaan of deze gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c)), kon de verwerende partij genoegzaam tot de bevinding komen dat de taskara en de foto's niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

Wat betreft de brief van de dorpsoudsten, stelt de Raad vast dat de verwerende partij hieromtrent motiveert dat het zou gaan om een gesolliciteerd stuk enerzijds, en anderzijds dat de brief geen afgiftedatum vermeldt zodat geen duidelijkheid bestaat over de afgifte. Beide motieven kunnen de beslissing op het vlak van de beoordeling van de brief dragen, zodat, indien één ervan overeind blijft, het andere als overtollig moet worden beschouwd en verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek op de beoordeling.

Verzoeker betwist niet dat het stuk niet gedateerd is, maar stelt zich de vraag waarom geen bestaande toestand zou mogen worden bewezen. Het weze echter herhaald dat een nieuw gegeven in de zin van het toepasselijke artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betrekking moet hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Aangezien het document geen datum draagt, kan op grond van de inhoud ervan alleszins niet worden aangetoond dat het voldoet aan de voormelde bepaling.

Verder stelt de verwerende partij dat verzoeker een enveloppe voorlegt van Bakhtar Speedy Post zonder verzendings- of ontvangstdatum waarmee de voormelde brief zou zijn verzonden, dat de enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar verzoeker werd gedaan zonder aanduiding van wat verzonden zou zijn, en dat de verklaring van de voogd dat verzoeker de omslag ongeveer een maand geleden zou hebben ontvangen niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs.

Verzoeker betoogt dienaangaande dat hij niet wist dat hij ook de verzendbewijzen diende aan te brengen, dat de enveloppe in een zending van DHL naar België werd overgemaakt en voegt de verzendbewijzen van DHL bij zijn verzoekschrift. Hij stelt dat de verwerende partij hem de kans had moeten geven dit bewijs bij te brengen.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat diegene die aan aanvraag indient alle elementen moet bijbrengen die deze aanvraag rechtvaardigen. Verzoeker stelt dan wel dat hij niet wist dat hij de verzendbewijzen ook moest voorleggen bij de verwerende partij, maar gaat daarmee voorbij aan het feit dat hij daarvan klaarblijkelijk toch op de hoogte moet zijn geweest, nu hij het wel nuttig achtte de - weliswaar niet gedateerde- omslag van Bakhtar Speedy Post voor te leggen als bewijs van verzending van de dorpsoudsten. Het is in die optiek niet ernstig de verwerende partij te verwijten hem niet zorgvuldig te hebben behandeld door niet verder door te vragen over het bewijs van verzending: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoeker die de gelegenheid had om alle dienstige stukken bij zijn tweede asielaanvraag te voegen, is derhalve zelf in gebreke gebleven. In de mate dat hij thans, bij zijn verzoekschrift, nog het verzendingsbewijs voegt van DHL, dient erop gewezen dat hij dit niet voor de eerste keer mag doen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening

houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Eenzelfde vaststelling dringt zich overigens op waar verzoeker -ook met een thans voor de eerste keer voorgelegd verzendingsbewijs- zou willen aantonen dat hij de taskara en foto's van zijn vader eind 2012 zou hebben ontvangen. Dit nog daargelaten het feit dat hierboven reeds werd geoordeeld dat deze stukken in de geschetste context niet het bewijs kunnen uitmaken van de werkzaamheden van verzoekers vader bij de politie. De verwerende partij kon op grond van hetgeen voorlag genoegzaam oordelen dat de enveloppes die verzoeker voorlegde enkel bewijzen dat er iets aan hem werd verzonden, zonder aanduiding van wat erin verzonden werd, en dat de verklaringen van de voogd hierover niet worden gestaafd met enig begin van bewijs. Vanuit dat oogpunt kan de omslag evenmin dienen om aan te tonen dat de brief van de dorpsoudsten, die zelf niet gedateerd was, een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, met name betrekking hebbend op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het feit dat verzoeker vaak zou zijn verhuisd van opvangplaats, doet daaraan geen afbreuk.

Wat betreft de verklaringen van verzoeker dat zijn moeder terug zou zijn verhuisd naar Surkhrod en dat zij -net als andere asielzoekers- had verklaard dat verzoeker niet mag terugkeren omdat het er nog te gevaarlijk zou zijn, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het gaat om een loutere bewering zonder enig begin van bewijs. Verzoeker betoogt hieromtrent dat de problemen die aan de basis van zijn vlucht zich hebben voorgedaan in Jalalabad en dat zijn moeder aldaar de huur niet meer kon betalen, zodat er geen reden is om aan te nemen dat zij niet zou zijn verhuisd naar haar vroegere geboorteplaats. Hij verwijst verder nog naar het feit dat de enveloppes die de verwerende partij te zien kreeg als afzender F.M. vermelden, uit "Surkhrod". Niet is echter minder waar: uit het administratief dossier blijkt dat de ene omslag vermeldt: *"from: [F. M.] - Afghanistan - Jalalabad City"* en dat ook de andere werd verstuurd vandaaruit. De kopieën van de omslagen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, zijn overigens niet compatibel met deze die zich in het administratief dossier bevinden, en de Raad kan te dezen slechts rekening houden met de stukken die aan de verwerende partij werden voorgelegd.

Waar verzoeker nog stelt dat de brief van de dorpsoudsten ook werd opgesteld in Surkhrod, teneinde aannemelijk te maken dat zijn moeder zich aldaar zou gevestigd hebben, wordt het volgende vastgesteld: ten eerste, zoals reeds gesteld, is de brief niet gedateerd. Ten tweede blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op 12 juli 2011 had verklaard dat hij en zijn gezin vier jaar voordat hij die asielaanvraag had ingediend, verhuisden naar Jalalabad omwille van de functie van zijn vader en dat die rond mei 2011 zou zijn omgekomen. De brief van de dorpsoudsten van Zolmabad in Surkhrod -niet gedateerd- maakt echter melding van het feit dat verzoeker zijn dorp moest ontvluchten omwille van het feit dat zijn vader en broers werden vermoord. De inhoud van de brief strookt dus geenszins met de verklaringen van verzoeker zodat er geen bewijskracht aan kan worden gehecht. De vaststelling blijft dus dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag verklaarde vier jaar voordien te zijn verhuisd naar Jalalabad en dat zijn moeder en zus later naar een andere wijk in dezelfde stad verhuisden, naar het huis van zijn oom, en dat hij niet verder komt dan een blote bewering waar hij stelt dat zijn moeder terug zou zijn verhuisd naar Surkhrod.

Wat betreft verzoekers verklaring dat het nog steeds niet veilig is in Surkhrod -op grond van de verklaringen van zijn moeder en die van andere asielzoekers- en evenmin in Jalalabad -omdat hij via het internet zou hebben gezien dat een gebouw van de veiligheidsdienst in Jalalabad zou zijn vernield door een explosie- oordeelde de verwerende partij dat geen bewijs werd voorgelegd van deze verklaringen.

Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat plots van hem wordt verwacht zelf een uiteenzetting bij te brengen over de veiligheidssituatie ter plaatse, terwijl naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag werd verwezen naar een hele resem rapporten over de streken in zijn land van herkomst die door het Commissariaat-generaal werden beoordeeld op hun veiligheid.

Het weze herhaald dat de bewijslast bij het indienen van een tweede of volgende asielaanvraag bij de aanvrager zelf ligt, verzoeker dus, die moet aantonen dat de nieuwe door hem voorgelegde gegevens ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Naar aanleiding van de eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat verzoeker was verhuisd naar Jalalabad vier jaar voorafgaand aan zijn aanvraag en dat er voor burgers aldaar geen actueel risico

bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker heeft in eerste instantie niet aangetoond dat zijn moeder is verhuisd naar Surkhrod, en heeft zich, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, bediend van loutere beweringen zonder meer, die om die reden niet kunnen worden aangenomen. Daarbij komt nog dat het aan hem is om aan te tonen dat de nieuwe gegevens nieuw zijn in die zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Verzoeker moest dan ook, in die optiek, nieuwe gegevens aanbrengen die een andere beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad zou noodzakelijk maken. Met zijn loutere verklaring over wat hij op het internet ziet, doet hij dit geenszins. Artikel 51/8, zoals het bestond ten tijde van de bestreden beslissing, liet immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit loutere verklaringen af te leiden dat zij geen bewijswaarde hebben, en dus geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in zich dragen. In de mate dat verzoeker thans verwijst naar rapporten over de veiligheidssituatie moet andermaal worden vastgesteld dat deze niet werden bijgebracht ten tijde van het indienen van de tweede asielaanvraag, zodat de verwerende partij niet kan worden verweten er geen rekening mee te houden. De Raad vermag niet, in het kader van zijn wettigheidstoetsing met betrekking tot artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, deze nu pas voor de eerste keer voorgelegde gegevens, gaan beoordelen.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij, na het onderzoek van alle door verzoeker bijgebrachte nieuwe documenten en verklaringen, genoegzaam tot de thans bestreden beslissing tot weigering van in overwegingname van zijn tweede asielaanvraag kon komen. Verzoeker toont geen kennelijk onredelijk handelen, of een handelen in strijd met de stukken van het dossier, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet of de zorgvuldigheidsplicht, aan. In de mate dat hij verwijst naar de verwijderingsmaatregel en het risico op schending van artikel 3 van het EVRM, dient ter zake te worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

2.1.4. Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen gegrond. Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing dient te worden verworpen.

2.2.1. In het middel dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij adstrueert het middel als volgt:

"(A) Eerste onderdeel: met betrekking tot art. 3 EVRM

Terwijl art. 3 EVRM stelt: 'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

Dat rekening houdend met art. 3 EVRM het onderzoek van de situatie van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel van wie de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen, in voorkomend geval moet gebeuren op het ogenblik van de gedwongen tenuitvoerlegging van de genoemde maatregel en niet op het ogenblik van de afgifte ervan. (Raad Vreemdelingenbetwistingen (3e k.) nr. 85.126, 24 juli 2012 Rev.dr.etr. 2012, afl. 169, 438; <http://www.cce-rvv.be> (22 maart 2013))

Dat het bestuursorgaan een vreemdeling immers niet automatisch een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten [mutatis mutandis, een bevel tot terugbrenging opzichts de voogd] wanneer

er ernstige en concrete aanwijzingen bestaan van een mogelijke schending van art. 3 of 8 EVRM. In dergelijk geval heeft de Raad het recht om de toepassing van de betrokken wets- of verordenende bepaling uit te sluiten. (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.538, 13 maart 2009)

Dat prima facie onderzoek van de bijkomende aangevoerde bewijselementen wel degelijk aantonen dat verzoekende partij afkomstig is uit de Nangharar provincie in Afghanistan, zoals reeds hoger geargumenteed met betrekking tot de annulatievordering.

Dat nergens uit de bestreden beslissing a quo noch in de eerste asielprocedure, de identiteit en afkomst van verzoekende partij werd betwist;

Prima facie onderzoek toont aan dat de veiligheidssituatie in de Nangharar provincie (inzonderheid Surkh Rod en Jalalabad) niet gunstig is en dat, omgekeerd, het onderzoek naar het ernstige karakter van het middel zich inderdaad kenmerkt door het prima facie karakter ervan.

Dat het aangevoerde (onderdeel van het) middel ernstig is doordat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dat bij de beoordeling van het middel inderdaad rekening moet worden gehouden met de algemene situatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, en met de omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval.

Dat verzoekende partij hier verwijst naar hetgeen hoger werd gesteld onder II.1.2.(A), onder de beoordeling van de gegrondheid van het annulatieberoep, alwaar verzoeker op omstandige wijze heeft aangetoond dat de veiligheid in zijn land, resp. streek van herkomst niet kan worden gewaarborgd.

Dat verzoekende partij hierboven en zonder nodeloos in herhaling te treden heeft gewezen op:

- informatie die zelf blijkt uit het administratief dossier van Het Bestuur, en zoals dit werd aangewend tijdens de eerste asielaanvraag door het CGVS;

- de beleidsnota van de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van dd. 11 oktober 2010 "Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers", en dewelke tot op heden niet werd opgeheven noch gewijzigd, waardoor zij nog steeds van toepassing is, ook voor hetgeen wordt gesteld m.b.t. de Nangharar Provincie;

- recente bronnen / nieuwsberichten (zeker niet exhaustief), waaruit blijkt dat verzoekende partij het gevaar bewijst waarvan sprake in de bestreden beslissing, en dat het geweld in Nangharar (Surkh Rod / Jallalabad) niet afgezwakt is en dat de veiligheid voor verzoekende partij niet kan worden gegarandeerd. Dat dit wel degelijk het prima facie karakter van de beoordeling raakt vermits de definitie en de invulling van art. 48/4 Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire beschermingsstatus inhoudelijk en in het kader van een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging dient te worden onderzocht in het licht van art. 3 EVRM, nu er wel degelijk blijkt is van een reeel risico op ernstige schade in casu.

Dat de aangebrachte gegevens de ernst van het nadeel aantonen, alsook wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Dat voor het overige een summiere uiteenzetting kan volstaan vermits geen redelijk denkend mens het kan betwisten dat er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Dat een overdreven restrictieve of formalistische toepassing van deze voorwaarde tot gevolg zou hebben dat de persoon geen passend herstel zou krijgen zoals vereist door artikel 13 EVRM (§4.4.1).

Dat derhalve het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewezen is.

(B) Tweede onderdeel: met betrekking tot de schending van art. 62 Vreemdelingenwet: de artt. 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel

Terwijl voor de invulling van de geschonden bepalingen kan verwezen worden naar hetgeen reeds hoger werd gesteld onder II. 1.1.2.(B)

Dat indien een verwijderingsmaatregel gekoppeld wordt aan de beslissing, tevens uitspraak kan gedaan worden over het risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst of over de inmenging in het prive- en gezinsleven door de eiser. (cf. in die zin Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.538, 13 maart 2009 Rev.dr.etr. 2009, afl. 153, 175; <http://www.cce-rvv.be> (22 oktober 2009))

Dat, voor zover een en ander niet uit het eerste onderdeel van dit middel blijkt, verzoekende partij dan ook herhaalt en benadrukt dat de bestreden beslissing met betrekking tot de verwijderingsmaatregel geen apart onderzoek noch motivering heeft gewijld.

Dat verzoekende partij c.q. diens voogd niet automatisch een verwijderingsmaatregel opgelegd kan krijgen wanneer er ernstige en concrete aanwijzingen bestaan van een mogelijke schending van art. 3 of 8 EVRM.

Dat, met andere woorden, niettegenstaande de verwijderingsmaatregel met miskennis van de mensenrechten, inzonderheid art. 3 EVRM, werd genomen, zodat elke verwijderingsmaatregel in de huidige stand van zaken niet rechtens verantwoordbaar is.

Dat desniettenstaande en zonder concrete afzonderlijke motivering, de verwerende partij niet heeft onderzocht, noch aan verzoekende partij op behoorlijke manier heeft doen te weten op grond van welke motieven een bevel tot verlaten grondgebied gerechtvaardigd is.

Dat door de afwezigheid van de motivering m.b.t. de verwijderingsmaatregel, de formele motiveringsplicht is geschonden.

Dat minstens de materiele motiveringsplicht werd geschonden, door aan de verwijderingsmaatregel geen rechtvaardiging / motief te koppelen die / dat rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn /is en die / dat daarom naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen / kan worden gecontroleerd.

Dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden vermits prima facie onderzoek van de bijgebrachte stukken, dat een verwijderingsmaatregel naar de regio van herkomst niet opportuun is wegens de niet aflatende onveiligheid en het risico op een moeilijk te herstellen nadeel.

** * **

Dat het middel ernstig is."

2.2.2. *In casu* voert verzoeker dus o.m. de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.3. Verzoeker betoogt dat een verwijderingsmaatregel naar zijn regio van herkomst niet opportuun is in het licht van de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wegens de niet aflatende onveiligheid. Hij stelt dat gezien alarmerende elementen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder de Nangharar provincie waarvan hij afkomstig is, de gemachtigde duidelijk had moeten onderzoeken welke de actuele veiligheidssituatie is gezien de risico's in hoofde van verzoeker voor zijn leven. Verzoeker stelt dat *prima facie* onderzoek aantoont dat de veiligheidssituatie er in de Nangharar provincie en in het bijzonder in Surkh Rod en Jalalabad niet gunstig is en de veiligheid van zijn streek van herkomst niet kan worden gewaarborgd. Hij verwijst in zijn verzoekschrift onder meer naar verschillende gedocumenteerde incidenten in Jalalabad in de periode maart 2013-mei 2013 en naar "recente bronnen/ nieuwsberichten" waarmee hij doelt op een internetartikel van de website "The Long War Journal" geschreven op 2 mei 2013 dat hij als stuk 11 neerlegt, waaruit blijkt dat Al Queda en heel wat eraan gelieerde Pakistaanse terreurgroeperingen allen nog aanwezig zijn in de Nangharar provincie, waaronder in Jalalabad en Surkh Rod.

2.2.4. De Raad stelt vast dat het rigoureuze onderzoek dat wordt opgelegd inzake een mogelijk risico op foltering of een mensonterende of vernederende behandeling werd gevoerd op het ogenblik dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag uitspraak werd gedaan, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, over de nood aan bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Uit de beslissing die op 29 oktober 2012 werd genomen, blijkt dat het Commissariaat-generaal zich baseerde op een subject related briefing (SRB) van oktober 2012 waaruit bleek dat *"de veiligheidssituatie in de provincie Nangharar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district."* Het CGVS besloot dat *"het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is."* en dat er voor burgers in Jalalabad 'actueel' geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.5. In het licht van artikel 3 van het EVRM kan van de verwerende partij redelijkerwijze verwacht worden dat zij de veiligheids- en/of humanitaire situatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name het nemen van een verwijderingsbeslissing, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan te meer indien er een -in het licht van het voormelde volatiel karakter van de situatie- lange tijdsperiode tussen de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten bestaat. De recente informatie die verzoeker zelf aanbrengt, met name de opsomming van incidenten en een verwijzing naar het rapport "The Long War Journal" geschreven op 2 mei 2013, zet de noodzaak van een actueel onderzoek in het licht van een mogelijks problematische veiligheidssituatie in Jalalabad nog meer in de verf. Daarbij komt nog dat de minderjarigheid van verzoeker, van wie niet wordt betwist dat hij uit Jalalabad afkomstig is, een niet te veronachtzamen element is in deze beoordeling.

2.2.6. De verwerende partij wijst in haar nota met opmerkingen op het feit dat verzoeker noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg. Zij doelt daarmee op de beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag, doch hiervoor reeds vastgesteld dat een beoordeling in oktober 2012 haar er niet van mocht weerhouden een recenter onderzoek te doen. Aldus blijkt niet dat zij kon volstaan met een verwijzing naar de eerste asielbeslissing als zijnde een afdoend actueel onderzoek naar het risico op de schending van artikel 3 van het EVRM voor een minderjarige Afghaanse asielzoeker uit in de provincie Nangharar.

2.2.7. Daargelaten de vraag of de door verzoeker aangevoerde recente elementen m.b.t. de evoluerende veiligheidssituatie in Afghanistan voldoende zijn om gewag te maken van een veiligheidssituatie die een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, maakt de verzoeker aannemelijk dat er in het specifieke kader van zijn eventuele verwijdering naar Afghanistan geen zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek gevoerd is naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.2.8. Het middel tegen de tweede bestreden beslissing is in de aangegeven mate gegrond. De tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing van de eerste bestreden beslissing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 10 april 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel tot terugbrenging van 10 april 2013 is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS